

כתבה ראשונה בסדרה: הסודות של בתי-ההבואה

„לעזאזל החיים, העיקר הבריאות“? אם מישוהו מכם מכיר אותו, שיאמר לו, בשמי, שהוא לא תפס את הפרינציפ.

מי הוא הגאון הצברי שהמציא את האימרה המפורסמת: כי מהאימרה שלו אפשר לחשוב שיש ניגוד בין חיים לבין בריאות. שיסע פעם לבית-הבראה. הוא יראה שהולכים שם להבריאה, ועושים חיים משוגעים.

אני לא מתכוונת לבתי-הבראה בשביל חולים. אני מתכוונת לבתי-הבראה בשביל בריאים. אלה שיוצאים כל קייץ לשבועיים או עשרה ימים ומחפשים דבר אחד:

חופש רחל המרחלת

מאת רחל המרחלת

מטרתה של כתבה זו לספק סקרנויות חולניות, הוחלפו גם כמה מן הפרטים הנוגעים לגיבורי הפרשות שיסופרו להלן, כדי שאי אפשר יהיה לזהותם.

חביבי ארו את החפצים שלו, לקח את הפולארוד שלו, ושני סרטים, ויצא במכוניתו צפונה, לאחד מבתי-המלון החדשים בצפת. הוא חזר כעבור שבועיים שונף ומאושר. נישק את אשתו ואהב אותה גורא. „איזה רעיון מצויין“ הצהיר. „רק את היית חסרה לי!“ איזה מנוח!

הוא הראה לה את המזכרת שקנה לה, ותמונות הנוף המופלאות שהוא צילם. „קרה לי דבר נורא משונה“, הסביר לה, „סרט אחד נשרף לי לגמרי!“ זה קורה.

אבל מהסרט השני הוא הראה לה רק חמישה צילומים. והרי אצלו כל צילום בול — זאת אומרת שהיו צריכים להיות ששה צילומים. האשה התחילה לחשוב: „איפה הן צילום הששי? למה הוא לא אמר לי שום דבר עליו?“

טבען של נשים חשדניות שהן גורא חושדות. והאשה הזאת לא היתה שונה: היא חיפשה כל הזמן את התמונה הששית. עד שיום אחד היא מצאה אותה: מתחת לערימה של ניירות ותוכניות, בתיק העבודה של בעלה. ואיזו תמונה!

יפהפיה שחרחרת, לבושה בשיער ארוך. אם תסתכלו על תמונת השער האחורי, תבינו למה אני מתכוננת.

היא לא ידעה אם לצחוק או לבכות. כדי לצחוק אמרה לעצמה: „נו, את יכולה להירגע. כל תמונה אצלו עדיין בול! הוא באמת צלם טוב.“

אבל זה לא עזר. היא בכתה. וכאשר חזר הביתה התינפלה עליו. הוא נעלב: איך חיטטה בתיק שלו?

סוף הסיפור נרשם לא מזמן ברבנות. כאשר נשאלה ה' אשה אם יש לה עדים, היא השיבה: „שבעה. אבל רק אחד אני יכולה להביא.“

והיא הציגה את התמונה הששית. ששת העדים ה' אחרים, כך היא משוכנעת, הן שש התמונות של הסרט שבעלה הודיע לה כאילו נשרף לו. כי למרות שהם כבר גרושים, ואין שום יחסים ביניהם, היא מסרבת להאמין שבעלה הוא צלם כזה גרוע שהוא ישרוף סרט שלם.

לתומי, חשבתי שהעסק הזה מת מזמן, שכולם עושים זאת בקפריסין או יותר רחוק, שהמנהל והעסקן ובעל בית החרושת כבר לא נאה להם להבריאה בטבריה, בצפת או בנהריה.

אמנם יש סוג זה של נסיעות. אבל זה בשביל עסקים. האיש החשוב יוצא במטוס של אוניברסיטת בן-גוריון בשעה 9 היא יוצאת במטוס איר פראנט של שעה 10. השניים חונים ב' ציריך, שם מחליפים למטוס לוינה. הם מנהלים את העסק שבוע או שבועיים, וחוזרים בזמנים שונים.

האיש המיסכן חוזר הרג, ואו, אחרי הנסיעה השלישית או הרביעית בשנה, ואחרי העבודה המאומצת במשרד או במפעל, אומרת לו אשתו האוהבת: „שמע, יענקלה, זה לא עסק!“

הוא נבהל. איך תפסה? הוא רוצה להישבע שזה אך ורק עסק. אבל האשה אוהבת לא נותנת לו להכניס אפילו מחאה אחת. היא ממשכיה: „לא, לא! אני אומרת לך שזה לא עסק! אם תמשיך כך — מה יישאר מהחיים שלנו? אתה מוכרח לנות. אני לא רוצה להיות אלמנה בגיל 40. אם לא תצא להבראה למקום שקט, תקבל התקפת לב!“ האיש נושם לרחוה. משהו אפילו דוקר אותו בחזה, מצד שמאל. המצפון. אבל הוא שותק. הוא נתן לאשה להחליט בשבילו. לארוז אותו ואת המזוודה שלו, להזמין בשבילו מקום בבית-ההבראה או בפנסיון הרגוע, ולשלוח אותו לדרכו.

שיהיה בריא.

וכך, בנוף המרגיע של הגליל או הרי ירושלים, נרקם ההתייחסות החברתי שאני רוצה לספר עליו הפעם. התייחסות נפגשים גברים עייפים עם נשים עייפות: מורות שראשן מלא קירקור תלמידים, אמהות שצוחחות המודיעין לא נתנו להן לישון כל השנה, פקידות שמשכורתן אינה מספיקה לנסיעה לחו"ל. יש אפילו כמה זוגות חוקיים, אבל אלה מיעוט מבוטל.

כל אלה יחד משתדלים, במשך עשרה ימים או שבועיים, להוכיח שהתפיסה של אותו צבר אלמוני היתה מוטעית. שאפשר בהחלט לעשות חיים ולשמור על הבריאות.

תעלומת התמונה השישית

הסיפור הראשון נוגע לאדריכל תל-אביבי מפורסם מאוד. אחד מאלה שמתייחסות משתתפים בתחרויות ומדי פעם קוצר איזה פרס. הוא נשוי ומאושר, וכולם מנבאים לו עתיד. העבודה האחרונה שהעסיקה אותו היתה פרויקט גדול בחוף-לארץ. משהו קשור עם איזה תוכנית-סיוע ישראלית. עבד גורא קשה, כדי לא לעכב את התחלת הבנייה. עבד כל כך קשה, שלא היה לו כמעט זמן לעסוק בתחביב ה' קבוע שלו: הצילום.

זהו תחביב יקר, אבל מי ששולט בו מוצא בו הנאה רבה. האדריכל שלנו היה גאה במיוחד במצלמת פולארוד רבה. הסרטים למצלמה זו יקרים, וקשה לרכוש אותם בארץ. צריך להזמין תמיד אצל מכרים שנוסעים. לכן הוא התמחה כך, שכל צילום היה בול. „כל פילם אצלך“, היתה אשתו מתגאה, „זה שש יצירות אמנותיות.“

ובכן, האדריכל שלנו ביצע את הפרוייקט הגדול, והיה עייף, או אשתו אמרה לו: „חביבי, אתה נוסע להבראה!“ היא לא יכלה להצטרף אליו, כי היא עובדת. כאן המקום להצהיר, כי שמו האמיתי אינו חביבי, כדי למנוע אינצידנטים, שמור שמו בסוד. ומכיוון שאין

עכשיו אני כבר יותר מנוסה. הייתי בטח מבקש גם ממנו טיפ. מילא. הוא סיפר לה שהוא צייר, והזמין אותה לחדרו. למחרת בבוקר היא נתנה לי 50 לירות נוספות. אבל העסק נמשך רק שלושה ימים. הצייר חזר העירה והאשה נשארה בפנסיון. התחלתי לבדוק את כל הגברים בסביבה, ואולי אפשר להרוויח עוד מאה לירות. אני באמת הרווחתי, אבל לא כמו בפעם הראשונה. הפעם היא הזמינה אותי לחדרה. בסוף השבוע בא בעלה במכונית שלו, בשביל לקחת אותה הביתה. היא הלכה בלי להגיד מלה. רק שמעתי אותה מתלוננת כל הזמן, שפנסיון כל כך משעמם לא ראתה מזמן!

שני זוגות מצטמצמים לזוג וחצי

למלון מסויים בטבריה מסורת משלו בענייני אהבה. הסיפור שאני עומדת לספר הוא אחד המסובכים במסורת הזו. הוא התחיל לפני שנתיים, כאשר הגיעו לשם שני זוגות צעירים. בחור אחד הוא בן של פקיד בכיר שהתעשר, והשני בן של בעל מפעל. הם יצאו יחד לכינרת, למדו סקי מים, אכלו יחד, רקדו, טיילו. אבל מתחת לכל החברות הזו קרה משהו. היחסים נעשו מתוחמים, ואחר כך חזרו להיות כמו קודם. אבל תוך כדי כך התחלפו הזוגות. כאשר הסתיימה חופשת ההבראה, פנו הארבעה לרבנות בבקשת גט. התבילה נתפרדה, והסתודיה מחדש: אחרי הגירושין, התח' תן בהור אחד עם אשת-חברו לשעבר. הנוג שנותר חי יחד, אבל לא התחתן. עם הזמן נפרד הזוג השני ומתוך שני זוגות נשואים שהיו בהתחלה נשאר רק זוג אחד. כעבור שנה הופיע באותו מלון הזוג הנשוי, והאשה שנותרה לבדה. בסך הכל: זוג וחצי.

השנה חזר המחזה על עצמו: שוב הופיע הזוג וחצי. היחסים ביניהם נראו מאד נעימים. לאשה החדשה לא היה איכפת כלל, שבעלה מבלה עם אשתו הקודמת. כי היה הסכם ביניהם: מותר לו — פעם בשנה, בבית-ההבראה בו התחיל כל העניין. וגם זה על תנאי: כאשר התחתן האשה מחדש — זה ייגמר.

סיפורו של המלצר התמים

בבית ההבראה בו אני עובד השנה למדתי דברים. כן, בהחלט. פעם, למשל, הגשתי את ארוחת-הצהריים. ראיתי שיש אורחת חדשה. אשה קצת מבוגרת, אבל בסדר. כזאת. אחרי הארוחה היא ניגשה אלי ושאלה אותי אם אני מכיר בפנסיון גברים צעירים שאפשר להצטרף אליהם. אמרתי לה: כעריבים, אחרי ששומעים מוסיקה ורוקדים, יש כמה זוגות שמשחקים קלפים. איזה טחום הייתי!

היא הסבירה לי שלא לזה היא מתכוונת. היא רוצה לדעת אם יש גברים פנויים, שאפשר לבלות איתם. הסמקתי. שכה אחיה! זאת היתה הפעם הראשונה שפונים אלי בדברים כאלה.